

O Nee Toch Niet

Kort Verhaal van Shireen Strooker (geschreven in opdracht van uitg. Artemis&Co, 2006, verschenen in hun bundel Mannen Jagen, Vrouwen schieten raak)

Beste mensen

Zo begint zij.

Het is een uitdaging en daar ben je meestal wel dol op.
Hier moet ze diep over nadenken.
Is ze wel altijd zo dol op uitdagingen?
Of denkt ze dat alleen maar en is ze eigenlijk te lui om er aan te beginnen.
Daarom kan ze zo goed uitstellen omdat ze lui is.
Dat zei hij altijd als ze naar sport op de tv keken.
Dat topsporters ook lui zijn, alleen het hoognodige doen teneinde de ultieme roes van de overwinning te beleven.

Om half 5 in de ochtend zit ze in haar werkkamer, versuft voor zich uit te staren.
Waarom zit ik hier, wat moet ik doen?
Ik heb twee uur geslapen.
Waarom dacht ik toen het is een kans, een uitdaging?
Leuk, dan kunnen ze zien dat ik het kan.
Een goed volbrachte uitdaging, soms tegen de klippen op had haar altijd groot geluk gebracht.
Maar nu had ze de deur naar de schatkamer met een klap dichtgesmeten.
Met geen mogelijkheid hem weer open te maken.
Nergens te vinden de sleutel, nergens.
Ik ga maar weer naar bed even nog een beetje slapen. Heerlijk bedje.

Wezens dansen
voor mijn ogen
met lange mouwen
en lange nagels zo groen als gras
ogen waar vuur uit komt
die open en dicht gaan
met parelmoer van zuiver glas
dansen en zweven
tegelijk met vliegers
van vlinders
regendruppels op
hun wangen
en lippen zo rood als
bloed
zingen als sirenes
boven het water
spiegelend in het gekabbel
wenken- lonken aan de binnenkant van mijn oogleden
moordend mooi en achterstevoren weer terug- steeds heen en weer.

In een kamer die meer op een zaal lijkt zitten ze naast elkaar op onzichtbare stoelen of banken.
Witte gewaden hebben ze aan, doorschijnend lijken ze van licht gemaakt.
Zachte muziek, de zo bekende, rustgevende meditatie muziek.
O, nee denkt ze, ik heb alleen op het internet een folder aangevraagd. Verder niks. Me niet opgegeven, dat weet ik honderd procent zeker.
Ik wou er eerst goed over praten met Emilie dat is iemand die er meer van weet.
Wat doe ik hier dan? Ontvoerd door de verlichte therapeuten?
Gedropt in een gehuurde ruimte waar het naar lelies ruikt?

Waar ik zachtjes het geluid van een waterval hoor.
En een regenboog zie.
Ze hebben me neergezet op een omgekeerde bloempot.
Met de deur op slot.
Zijn ze nou helemaal gek geworden?
Wie denken ze wel dat ze zijn.
Ze hadden mij toch gewoon kunnen uitnodigen ergens op een terrasje, op een
makkelijke stoel, met een rood wijntje.
Beetje gezellig kennismaken, beetje kletsen over van alles.
Broodje carpaccio met zongedroogde tomaten en een lekkere koffie verkeerd erbij.

Met z'n zevenen zijn ze. Je kan niet zien wie er man of vrouw is. Het lijkt of ze het zelf
ook niet weten of dat het ze niet uitmaakt.
Dan beginnen ze opeens zachtjes te zoemen.
Twee spiralen van rook stijgen op.
Dan zijn het er nog maar vijf.
Wat is hier aan de hand?
Waar ben ik?
Terecht gekomen in een show met internationale illusionisten, een horrorfilm of in de
tandartsstoel van Herr Doctor Weinstein die mij de foute narcose heeft toegediend. En
dan de volgende dag zeker op mijn antwoord apparaat zal inspreken: sorry

Of nee toch niet.
Of is tot nu toe alles een illusie, mijn hele leven één grote illusie?
Het zoemen wordt steeds sterker, oorverdovend, niet om uit te houden.
Bliksemflitsen, geluid van onweer; dan in één klap pikkedonker.
Geen hand voor ogen kan ik zien.
Alleen dreigende geluiden; grommende honden, sissende tijgers, krijsende vogels.
Warm en koud tegelijk heb ik het, klam van het zweet probeer ik weg te komen maar ik
zit vastgeplakt op de bloempot.
Dan word ik echt bang. Twijfel aan alles overvalt me. Ik kan niet meer gewoon
nadenken. Dat geluid zonder iets te kunnen zien is doodeng, het komt van alle kanten, ik
zit er middenin, ze hebben me gevangen. Ik voel me afgesneden van de wereld, van
mezelf. Ik voel me voor het eerst sinds heel lang ontzettend zielig. Ik smelt van ellende
en voel dat ik verander in iemand anders. Zoiets engs heb ik vroeger wel een keer
gedroomd.
Mijn moeder had toen gezegd dat het aan het kussen lag.

De kleine gebochelde kabouter wist niet meer waar hij woonde
Daarom verdwaalde hij keer op keer en durfde niemand de weg te vragen naar hij wist
niet waar. Wellicht had een kort gesprek met een vreemde hem misschien op een idee
kunnen brengen van zijn werkelijke adres. Hij wist steeds wel dat het vlakbij een water
was- of toch een regenplas voor zijn deur- de kleine verdrietige man voelde een traan uit
zijn linkeroog vallen.
Zout smaakte het- zouter dan zeewater.
De zee- daar was hij ook een keer geweest met een groep een excursie was het met
brood mee.
Toen was hij nog verliefd op alle mensen met een baan of een huis- of een auto. Zijn
geweten liet hem soms in de steek- dan dronk hij een borrel of soms meer dan één. Dat
maakte in zijn hoofd een draaikolk en een zeef voelde hij in zijn darmen- een grote
theezeef.

Hij spaarde van alles- zegels- punaises-klosjes garen-tabaksoorten-droogbloemen-
steentjes- schelpen maar die waren moeilijk te vinden.
Omdat hij slechts zeer zelden naar buiten kon vanwege zijn gebrek waarvan niet bekend
was wat de oorzaak was-erfelijkheid-stress- reumathiek? Pijn was voor hem een
vertrouwde vriend en metgezel.

Benen van rubber heb ik dacht hij- wat ben ik lelijk met die benen. Als ik op de tramhalte sta zie ik ze kijken en gluren- als de tram komt- de eerste de beste, neem ik 'm.

Om er van af te zijn.

Om weg te komen.

Om er vandoor te gaan. Voorbij de remise voorbij Amstelveen.

Verder dan de anderen- de menigte met de jacks en de spijkerbroeken- de joggingpakken de schorten. Het schort van zijn moeder had hij heel lang bewaard in een doos.

De doos waar is die gebleven. Weggeven, uitgeleend? Gejat?

Nog meer verdriet.

Linde Plank was eens een beauty dat was algemeen bekend. Op straat werd ze nagekeken. Nu heeft ze een baard en gaat gewoon met de tram. Geen sprake van dat die baard eraf gaat. Volgens haar is het een kosmisch bepaalde beslissing om haar op haar 43ste met een peper en zoutkleurig baardje op te zadelen.

Het ergste wat je haar kon vragen was wat doe je met je verjaardag. Dan was haar antwoord standaard: helemaal niks en als je vraagt wat ze wil hebben, zegt ze o, nee in godsnaam geen kado's ik stik in de spullen en weet niet wat ik ermee moet bovendien voel ik me maanden later nog altijd schuldig want dan moet ik steeds denken aan de kinderen in Afrika waar nooit een slinger voor wordt opgehangen en die never never nooit een kado krijgen.

Dan komen de tranen en snikkend komt ze met een hele waslijst van nare en pijnlijke feiten en kwalen. Krampen slapeloosheid, gebrek aan eetlust, hart ritme stoornissen en zelfhaat. Visioenen krijgt ze dan van kinderen die in de brandende zon kruipend door vuil en stof op zoek zijn naar een droog cakeje of een oud kapot popje of autootje. Op zoek naar geluk terwijl zij kosten nog moeite heeft gespaard om hier een yuppen- feest te geven met koffie en yogataart, fris, wijn, tappa's, sushi, bitterballen, kaasplanken, stokbrood.

En dan eindigde het altijd zo:

Moet ik dan ook nog al die dure hippe cadeaus aannemen en o, wat mooi dank je wel zeggen Cadeaus waar ik helemaal niks aan heb.

Dus haar verjaardag gaat al jaren ongemerkt voorbij.

Alleen Jos en ik worden geduld.

Jos mag van de jarige niet meer dan één flesje wijn meenemen en ik een pak Wasa crackers en twee soorten sandwichspread.

Jos heet voluit Josephus Anton Maria Klarenbeek. Josephus? Net als Luns of van Aertsen? Of toch niet ik zoek het op.

Jos werkt in de gevangenis en geeft om de twee weken op de maandagavond een cursus voor vrijwilligers. Daar kent hij Linde van.

Het aparte van Jos is dat hij uit het niets zich hartverscheurend over iets kan opwinden.

Wat denk je van mij? Ik had het mij ook heel anders voorgesteld. Dat ik dingen kon doen aanpakken veranderen helpen. Ik loop constant met m'n kop tegen de muur. Ik krijg met grote regelmaat nul op request. Ik word vrijwel dagelijks van hot naar her gestuurd. Ja, mag ik even...al die regels al die voorschriften al die formulieren. En dan de wet die iedere keer verandert- als er even een zelfingenomen europarlementarier tussen het inleveren van zijn vervalste declaraties en het koffieapparaat een scheet laat- dat dan de wet wordt veranderd.

Ja dan vraagt deze belastingbetaler zich af wat voor zin het allemaal heeft, waar hij het allemaal voor doet!!

Als hij helemaal over zijn toeren schreeuwend met schuim op de mond tegen de plinten gaat staan schoppen, kleden L. en ik hem uit en slepen hem naar de douche, koude kraan open en de deur op slot.

Stilte.

Linde en ik kijken elkaar aan, ik ga zitten op een grote stapel oude kranten en Linde op het deksel van de kattenbak. Ik heb het te kwaad, ik moet huilen.

Wil jij dan alvast een crackertje met sandwichspread? Ik krijg het op een kartonnen bordje van vorig jaar.

Ik wil hier weg! ik wil dansen. Ik wil te keer gaan zoals de Derwischen dat kunnen non stop 14 uur achter elkaar. Duizenden rondjes draaien op de muziek van de Sabri Brothers uit Bombay. Sneller en sneller wil ik tot ik helemaal verdwijn. Zonder een spoor achter te laten.

In trance begin ik te gloeien van binnen en van buiten het lijkt op uitzinnigheid, uitzinnig van plezier. Jos heeft de deur van de douche opengetrapt en naakt staat hij in de kamer ik dans door en hij trekt Linde van de kattenbak en zegt en nou jij!!! Nou jij een dansje, laat es zien wat je kan! Rumba samba cha cha cha...olé, toe dan- kom nou! Met de vliegemepper als zweep geeft hij de maat aan en begint het lied van de samba te brullen: Samba hier, samba daar, samba overal. De vrouw met de baard kan nog twisten knietjes bij elkaar knietjes uit elkaar. Twisten bij de Lucky Star in de rij hebben ze voor haar gestaan, de mooie jongens met de glimmende kuiven.

Stilte. Ik ben alleen in een mistige ruimte zacht gezoem de geur van lelietjes van dalen Het gezoem verandert in de stem van dokter Pulder zaait papavers. De stem die glazen doet rinkelen. Een koude rilling gaat door me heen.

WIJ STELLEN VOOR DAT U KALMEERT.

DROOG UW TRANEN.

NEEM DE TIJD.

RAAK NIET IN PANIEK

WEES ER VAN OVERTUIGD DAT ER EEN WIJZIGING HEEFT PLAATSGEVONDEN.

WIJ HEBBEN VASTGESTELD DAT U IN ZEKERE MATE WAS OPGEFLEURD NA DAT ROTVERHAAL OVER DIE VERJAARDAG VAN UW ONZICHTBARE VRIENDIN EN DIE LAFFE AMBTENAAR.

VINDT U ZELF OOK NIET? WAT VINDT U ZELF?

WIJ STELLEN U DEZE VRAAG NIET ZOMAAR ZONDER REDEN EN ZONDER BEDOELING.

HET IS VAN GROOT BELANG DAT U HET JUISTE ANTWOORD GEEFT.

"Wat vind ik zelf? Dat is het nou juist...dat weet ik niet van binnen misschien wel, maar hoe kom ik dat te weten Door me aan te melden bij een fitness club of zangles nemen zwemmen op yoga gaan pilates of een vrouwenpraatgroep bij mij in de buurt...Daar is die stem weer

WIJ STELLEN VOOR DAT U NU ANTWOORDT.

AL BESTAAT HIER BIJ ONS GEEN TIJD MEER, VOOR U HEBBEN WIJ NOG MAAR WEINIG TIJD."

Stilte.

Als er eindelijk iets uit mijn mond komt is het tot mijn grote verbazing:

O, nee sorry, toch niet.

Stilte.

Je zou kunnen zeggen dat zij even in een andere tijdlijn terecht is gekomen.

Misschien omdat ze vanaf haar tiende al te vaak o, nee sorry, toch niet gezegd had

En dat was voor de STEM natuurlijk niet te tolereren, zeker niet.

Dat lesje moest ze nu toch eindelijk wel eens geleerd hebben.

Wie denkt ze wel dat ze is!

Laat ze het nou maar zelf uitzoeken.

Ja, hoor dat gaat ze doen ook.

De volgende dag vertrekt ze naar een ver land.

Als ze in het vliegtuig zit, voelt ze zich heel wat.

Kom maar op als je durft.

Ik ben niet bang.

Denken jullie dat ik erin getrapt ben?
Helemaal niet het was allemaal fake . Eén grote nepshow.
Jullie hebben spiegels gebruikt en die ingesmeerd met aftersun.
Om mij te belazeren. Dat ik zou geloven dat jullie van een andere wereld waren.
Alsof er geen prachtig Nederlands lied bestaat een lied met inhoud. Een lied dat de mensen
diep in het hart raakt een lied dat ze nooit zullen vergeten..
Dat stomme gezoem van jullie sloeg nergens op. Was irritant en helemaal niet angstaanjagend.

Ik ken iemand die meteen kan bewijzen welke trucs jullie gebruikt hebben.
Hij is directeur van een vereniging die zich daar speciaal voor inzet.
Als je hem ziet zou je het niet zeggen. Een ongelijk morsig mannetje met een bril van min zes. Maar hij weet alles, hij hoeft die onzin nooit zelf mee te maken hij hoeft nooit een proefschrift te bestuderen of een boek te lezen een documentaire te zien.
Ongelofelijk. Hij weet het gewoon. Wat nep is en wat echt wat een leugen is en wat de waarheid. Echt ongelofelijk.

En ja hoor de volgende dag ga ik op reis.
In het vliegtuig zit ik naast de vrouw van een cardioloog.
Ze wonen in Saudi Arabië
De reis begint met twee uur stilstaan op het vliegveld.
Heerlijk, leuke vrouw denkt ze, komt me bekend voor ze lijkt op iemand, op wie eigenlijk.
Toch niet, laat maar.
Ik zeg wat een leuke jurk.
Ja, vind je dank je wel. Hij gaat wel voor Khaled International weer uit. Dan trek ik op het pleetje mijn zwarte tent aan en knoop ik mijn zwarte hoofddoek om. Geen punt, zegt ze.
Zo hoort dat.
Ik heb het getroffen het klikt meteen.

In Saoedie Arabie heeft de koning plus minus zeshonderd kinderen. Prinsen en prinsessen die in allemaal paleizen wonen.. Een keer toen deze Claire met haar man terug naar huis vloog was er een hele afdeling van het toestel gereserveerd voor de koning met familie en gevolg. Onderweg krijgt een prinsje uitslag. Twee keer wordt omgeroepen of er een dokter aanwezig is. Dan staat haar man op en zegt ` Ja.Ik ga wel even kijken naar het prinsje op de erwt - hij vraagt naar de medicijnkist- daar zitten pilletjes in maar niet tegen dat wat het prinsje heeft. een injectie is wel mogelijk- nee nee nee nee piept het prinsje! Fouad wil niet prikje...
Dus- vliegtuig dumpt volle tank kerosine in zee en keert terug naar Riad om een pilletje te halen..

Heel bizar. Een sprookje dat wel.
En als je trouwt daarginds gaat het zo: Jij bent meestal achttien. Je ouders of/en familie zoeken een geschikte echtgenoot voor jou uit. Die je niet kent. Je hebt één keer kennis gemaakt in een hotel. Dan volgt het huwelijk. Het huwelijksfeest gaat zo: vrouwen apart met vrouwen fotograaf , vrouwenorkestje- samen met de bruid- nul mannen. De mannen en de bruidegom doen hetzelfde – na dit bizarre feest waar bruid en bruidegom elkaar niet te zien krijgen stappen ze samen in een auto en rijden naar de eerste huwelijksnacht.
Wie weet mag ik dat ook wel eens een keer meemaken in een volgend leven.
Het kan een straf zijn maar vast ook soms bij uitzondering een beloning.
Geen gedoe. Eén doel één pijl op je boog.

Stilte.
Ze heeft Linde 3 ansichtkaarten gestuurd en Jos 2.

Als ze de voordeur openmaakt ruikt ze het meteen.
Het is benauwd er hangt een mufte lucht.
O, god het stinkt toch niet in mijn huis? Dat is nooit.
Ze zet haar koffer in het gangetje.
Alles open zetten maar niet nu. Eerst een stukje lopen even naar buiten.
Het is al donker een beetje maanlicht en veel sterren.
Ze loopt langs het dijkje naar het sportveld.
Ze gaat zitten op de omgevallen boom
Niemand te zien, gelukkig. Nou kan ik even nadenken.
In het vliegtuig las ze in de krant dat de directeur van die vereniging
van wat kan en wat niet kan plotseling was komen te overlijden.
Wat erg. Wat erg voor al die mensen die zo'n houvast hebben aan hem.
Die vallen nu natuurlijk in een gat. Waar moeten die arme mensen nu heen.

Stilte.Windstil.

Dat is het bijna nooit Hier waar ik woon waait het altijd.
Nee ik ben niet bang dat als ik zometeen mijn ogen open doe en de bomen zachtjes zie
dansen
en dan veranderen in de vijf wezens en het zoemen weer begint, dan ben ik niet bang.
Ik ga ze vragen of ze dood zijn.
Jaaaaa wordt er gezoemd.....en toch zijn wij er nog, kijk maar zoem zoem.
Nu hoor ik er ook een gitaar bij een accordeon en een trommeltje.

Van de stewardess kreeg ik rode wijn, lekker bij het eten.
Ik ben licht in mijn hoofd en slap. Het gevoel van nu kan alles, alles is mogelijk.
Rustig ben ik alsof het ergste achter de rug is. Alsof ik helemaal alleen ben en ik vind het
niet erg.
Eindelijk dan. Als kleine dansende Derwish die onbewegelijk stil staat.

In de lucht die ik adem
de wolken boven de dijk
In de zucht van Jima
in het water van de vaart
als glinsters.
Of als O,Bram O, Brammie
kom bij me zo nu en dan
je hoeft niet te blijven
je kan vliegen waar je wilt
maar soms kom bij me
en strijk over mijn haar
langs mijn wang met je baard
dan zal het niet prikken dat weet ik zeker.
Zing voor me met de stem van Katarina
Huil met me door het hart van Daan
Aai Beessie met de handen van Lela
Lach tegen me met de ogen van Jesse
Kus me met de foto van Flappie
Raap me op met de armen van Devika
Bel me met de woorden van Tamara
Ga met me mee naar het berenhol in het oerwoud
en fluister iets onder de dons.

THE END

*Toegift: tekeningen van Shireen Strooker
gemaakt in de periode 2011-2012*

